

saties en is er gesproken met gemeenteraadsleden, leden van Provinciale Staten, organisatoren van het Cosmo-center en nog met vele anderen. Ook is er een intensief contact geweest met andere "verontrusten" in Noordwijk. Het is een geweldige klus geweest, die velen van onze drie organisaties met enthousiasme hebben opgevat in het belang van onze kostbare natuur in Noordwijk.

In het gemeentebestuur van Noordwijk vonden we ditmaal duidelijk geen medestander, maar toch hebben we elkaar onze standpunten op een sportieve manier duidelijk kunnen maken.

Wij stonden voor onze zaak en dit hebben we ook zo naar voren gebracht. In elk geval hebben de gevoerde discussies velen aan het denken gezet en ons doen realiseren hoe kwetsbaar ons natuurbezit in wezen is. De bescherming van de natuur is actueler dan ooit!

Tenslotte wil ik u wijzen op de programmapunten, zoals die gepland zijn voor het komende seizoen. In het kort zijn deze punten opgenomen in de notulen van de vergadering van 21 september j.l. (blz. 5 en 6 van deze Strandloper) en daarna wil ik u graag verwijzen. Nadere mededelingen kunt u hierover verwachten in de Streekbladen.

de secretaris

- - - - -

VOGELEN ACHTER HET GORDIJN

"Welkom aan de socialistische Broedervolken", luidt het parool op een bord in het stadje Plau, Oost-Duitsland. Op "kapitalisten" uit het westen werd kennelijk niet gerekend. Buiten ons groepje om waren er dan ook maar weinig mensen uit het westen: enkele West-Duitsers en één of twee Zweden.

Eén en ander betekende overigens niet, dat we niet welkom waren in Mecklenburg. Integendeel, daar waar we met de bewoners in gesprek kwamen, verliep dat heel plezierig. We hadden ons over dat welkom zijn toch wel wat zorgen gemaakt.

Toen de plannen op tafel kwamen om te gaan vogelen in de D.D.R., riep dat nogal wat vragen op. Wie je ook vertelde: "We gaan een weekje vogelen in Oost-Duitsland", de reactie was steevast: "Man, waar beginnen jullie aan!" Ondanks dat zijn we er toch aan begonnen en tot ieders volle tevredenheid vertoefden we de laatste week van mei met 15 man/vrouw van onze vogelwacht in de D.D.R.

Van alle vogelsoorten die we gezien hebben, maakten de arenden het meeste indruk op ons. Het is bijna niet te geloven dat op zo'n korte afstand van het overvolle westen daar in Mecklenburg de Zee- en Visarenden in zulke flinke aantallen voorkomen.

Eerst iets over de Zeearend. Langs de noordkant van het meer, waarlangs we onze tenten hadden opgezet (Plauer see), zal het gras van de wegberm nog wel plat zijn. Op stoeltjes, kijkers en teledenzen opgesteld, hadden we het uitzicht op een grote boom aan de oever van het meer.

Deze boom bood op gezette tijden rust aan één en soms zelfs twee van deze geweldige vogels. Een enkele keer werd met langzame, zware vleugelslag een vlucht over het meer gemaakt en werd er met verbazend gemak een vis uit het water geschept. De buit werd dan ergens in het riet, buiten ons gezichtsveld, opgepeuzeld.

Meer nog dan de Zeearenden, maakten de Visarenden indruk op ons. Rond een meer, wat oostelijker van Plau, broedden verscheidene paren. Ze gebruiken als nestplaats hoogspanningsmasten. Precies in het midden van deze elektriciteitsmasten bouwen ze een formidabel nest. Vanaf de weg hadden we op een bepaalde plaats zicht op drie bewoonde nesten. Op korte afstand

zagen we de bedrijvigheid rond de drie nesten, met soms wel 4 Visarenden in de lucht.

Wat verder aan de oostkant van het meer, vonden we een rustig plekje onder de bomen, met nog beter zicht op een bewoond nest. We konden het doen en laten van het broedende paar prachtig volgen. Overgeven van gevangen vis aan de partner, het opeten van deze prooi, zittend in een hoogspanningsmast, een ruzietje met een Zwarte Kraai, je zou dagen op zo'n plekje blijven zitten, je bleef kijken.

Maar ja, er was meer te zien en de weg ging vooruit. Per slot waren de arenden niet de enige roofvogels van deze streek. Buizerd en Rode Wouw waren eigenlijk altijd wel in de lucht, terwijl ook Wespandief, Havik en Boomvalk werden genoteerd. Overigens zou ik de Schreeuwarend, die door een deel van de groep werd gezien, haast nog vergeten.

Terwijl de Ooievaar bij ons vrijwel is verdwenen, en ook in Duitsland en Denemarken sterk is achteruitgegaan, was deze vogel in Mecklenburg nog wel aanwezig. Eén van de eerste exemplaren die we zagen, broedde op een hoge schoorsteen van een fabriek. Dat soorten als de Ooievaar zich hebben kunnen handhaven, zal zeker liggen aan het, wat wij in het westen zouden noemen, "achterblijven van de streek". Zeker, de landbouw is vrij modern, van oudsher grootschalig zelfs, maar de streek waar we een week gezwoven hebben, ademt iets uit van de geest van de jaren vijftig. Oude, slecht onderhouden huizen en gebouwen. Dun bevolkt, met vrijwel geen bebouwing buiten de dorpen en stadjes. Veel, goed afgesloten natuurgebieden (vooral voor de jacht van de elite) en weinig wegen, die zonder uitzondering zeer stil zijn. Het is niet ongewoon dat er op een doorgaande route maar een handjevol tegenliggers langszoeken. Nou...zoeken, pruttelen is beter uitgedrukt. Er rijden in de D.D.R. vrijwel alleen Trabantjes, de meeste meer dan 10 jaar oud. Geen wonder dat we met onze auto's veel bekijks hadden, vooral de "decadente" Datsun van de Familie Meyers, met het grote schuine achterraam was een topper bij de jeugd. Ze konden er niet genoeg van krijgen.

Ja, er waren natuurlijk veel meer vogels te zien, en daar waren we ook voor gekomen. Wat rondzwervende Kraanvogels bijvoorbeeld, die we ook al eens in Zweden hadden gezien. Een uitschieter was een Scharrelaar (een echte, geen deelnemer!) die op en neer vloog tussen de grond en een tak, op zoek naar voedsel. Een plaatje in groen en blauw op een heel fraai plekje langs een bosrand.

Langs het meer, opweg naar een naburig stadje, zong van alles in het riet. Vooral de Krekelzanger viel daarbij op met zijn nu niet direct mooie, maar zeker wel karakteristieke liedje.

In genoemd stadje stond 's avonds de pot voor ons klaar in het plaatselijke café. De struise dienstster ontving ons dan al met de vraag "Twaalf bier zeker?". Ze had trouwens een goede kijk op kapitalisten. Ze liet direct de eerste keer al Kees Verweij het toetje (kersen op sap) te laten betalen. Tja Kees, adeldom verplicht.

Op en rond de camping zelf was ook veel te horen. Vooral 's avonds zongen de Noordse en de "gewone" Nachtegaal tegen elkaar op. Nog wat later zong er ook iets vanaf de balustrade van een caravan. Boze tongen beweren dat één van de excursiegangers iets teveel op had. Geloof me, het is gelogen. Samen met onze socialistische broeders en zusters werd een lied ingestudeerd. Ten afscheid van een mooi land, met vriendelijke mensen. Een land dat je toch met gemengde gevoelens achter laat.

Willem Baalbergen

- - - - -